

การปฏิบัติพระกรรมฐาน

บรรยายโดย อาจารย์ชัชวาลย์ ชิงชัย *

การบรรยายครั้งที่ 19** อรหันต์ : ผู้อยู่ในโลกแต่ไม่แบกโลก

นับจากนี้ไป ขอให้ท่านศากยบุตรพุทธชินโรส ผู้เป็นโอรสและธิดาของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย จงตั้งใจรับฟังแนวทางคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ในสัปดาห์นี้ตั้งหัวข้อเรื่องไว้ว่า “อรหันต์ : ผู้อยู่ในโลกแต่ไม่แบกโลก” และ “อรหันต์ : บุคคลผู้มีสุขภาพจิตสมบูรณ์ที่สุดในโลก”

สองหัวข้อที่ตั้งไว้นั้น ก็มีจุดประสงค์เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลายได้ทราบว่า มนุษย์เรานั้นสามารถที่จะพัฒนาตัวเองไปสู่จุดแห่งความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ แต่เราก็หาบุคคลเช่นนั้นได้ยากจริง ๆ เรามักจะไม่ค่อยพบ และโดยเฉพาะชีวิตของฆราวาส ซึ่งเป็นชีวิตอันเต็มไปด้วยความวุ่นวายสับสน เป็นชีวิตแห่งการแบกภาระต่าง ๆ ทั้งภาระแห่งครอบครัว คำรณหน้าที่เป็นสามี เป็นภรรยา เป็นพ่อ เป็นแม่ เป็นลูก ไหนจะแบกหน้าที่แห่งการงาน แบกภาระคือสังขารร่างกายอันเต็มไปด้วยความทุกข์ คือความแก่ ความเจ็บ และพบจุดสุดท้ายคือความตาย

เราท่านทั้งหลายจึงมีความรู้สึก ว่า ชีวิตนี้ช่างเหนื่อยเหลือเกิน แบกภาระที่หนักมาก เราจึงมีความรู้สึกว่า จะมีจุดหนึ่งจุดใดบ้างหรือไม่ ที่จะทำให้เราอยู่ใน โลกนี้และทำหน้าที่ไปอย่างสุดกำลังความสามารถ แต่ไม่ยึดไม่ติดและก็ไม่ต้องแบกโลก เคยพูดให้ท่านทั้งหลายฟังหลายครั้งแล้วว่า ชีวิตฆราวาสนั้นก็คือชีวิตที่แบกก่อนหินคือความหนักอกหนักใจ วังฝักองไฟคือความทะยานอยาก ไปสู่ขุนเขาคือเป้าหมายแห่งความว่างเปล่า ฆราวาสเต็มไปด้วยปัญหานานาประการ แย่งอาหารกันกิน แย่งถิ่นกันอยู่ และก็แย่งคู่กันครอง วุ่นวายสับสนด้วยอำนาจของกิเลสตัณหา เวลาเกิดก็ยากเข็ญ เวลาเป็นก็ยากแท้ เวลาจะตายก็ยากลำบาก

* ภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 579-5566-8 ต่อ 140 โทรสาร 942-8719 อีเมล fhumcwc@ku.ac.th

** จัดโดยคณะอนุกรรมการกิจการพิเศษ ศูนย์พุทธศาสนศึกษา มก. บรรยาย ณ พุทธเกษตร ม.เกษตรศาสตร์
เมื่อวันศุกร์ที่ 15 มิถุนายน พ.ศ. 2544

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราต้องการก็คือ ทำอย่างไรชีวิตเราจึงจะเป็นชีวิตที่มีแต่ความสุข ไม่เป็นชีวิตที่มีความทุกข์ ทำอย่างไรเราจะเป็นบุคคลที่มีภาวะที่ท่านเรียกว่า มือประกอบกิจ จิตนัมัสการธรรม ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้แต่ไม่วุ่นวาย เดือดร้อน สับสน ดังนั้นจะขอยกพระอริยบุคคล ซึ่งเป็นบุคคลผู้มีความดีสูงสุดนั่นคือพระอรหันต์ ที่ผ่านมาได้บรรยายให้ท่านทั้งหลายฟังในเรื่องอริยบุคคลแต่ละขั้น ไม่ว่าจะขึ้น พระโสดาบัน พระอริยบุคคลขั้นที่ 1 พระสกทาคามี อริยบุคคลขั้นที่ 2 พระอนาคามี อริยบุคคลขั้นที่ 3 จนกระทั่งมาถึงพระอริยบุคคลขั้นที่ 4 คือ พระอรหันต์

ขออย่าให้ท่านทั้งหลายทราบว่า พวกเราที่เป็นฆราวาสผู้มีผมอันดกดำ ผู้บริโศกงามคุณ แขนข้าง ขาวยังนอนกอดลูก แขนข้างซ้ายยังนอนกอดเมียนี้ สามารถบรรลุเป็นอริยบุคคลได้ทุกขั้น สำหรับพวกเราชาวพุทธนั้น เมื่อพูดถึงความเป็นอรหันต์ จะมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน และพวกเราจะมีความรู้สึกว่าจะอยากจะทำพระอรหันต์ เนื่องจากมีความรู้สึกว่าเป็นผู้ทรงคุณวิเศษสูงสุด เป็นผู้ที่มีความดีสูงสุด เมื่อมีข่าวว่าลือกันว่าใครบรรลุเป็นพระอรหันต์ เราก็อพยายามที่จะไปหา ไม่ว่าจะท่านจะอยู่ไกลขนาดไหนสุดหล้าฟ้าเขียวอยู่ในป่าเขา เราก็อพยายามจะดันดันไป จุดประสงค์ที่ไปก็มีหลายประการ อย่างน้อยที่สุดก็ขอให้ได้ไปกราบบุคคลผู้ได้สำเร็จความดีสูงสุด ได้มีโอกาสได้ฟังธรรมจากท่าน ได้มีโอกาสที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งแห่งความดีของท่าน ไม่ว่าจะได้มากหรือได้น้อยก็ตาม

แต่สิ่งที่พวกเรามักจะออกหักและสิ่งที่พวกเรามักจะเศร้าใจอยู่เป็นประจำ ก็คือเรามักจะไม่ค่อยเจออรหันต์จริง ๆ เรามักจะเจออรหันต์เก๊ เป็นอรหันต์ดุ่มบ้าง อรหันต์ย่านไทรบ้าง อรหันต์ซ้ายหันขวาบ้าง ส่วนพระอรหันต์ที่แท้จริงนั้นเราไม่ทราบ ตัวการสำคัญที่ทำให้ข่าวเรื่องพระอรหันต์แพร่หลายไปก็คือ สื่อมวลชน ความจริงสื่อมวลชนก็เป็นฆราวาส เป็นปุถุชนที่หนาแน่นไปด้วยกิเลส แต่ไม่ทราบว่ารู้ได้อย่างไรว่าบุคคลนั้น บุคคลนี้เป็นพระอรหันต์ ในเมื่อตนเองก็ยังมีกิเลสอยู่

การจะรู้ว่าบุคคลอื่นเป็นอรหันต์หรือไม่ มี 2 กรณี กรณีแรกก็คือ ตัวเองก็ต้องเป็นอรหันต์ด้วย กรณีที่ 2 ก็คือ เรามีความเป็นอรหันต์ที่สูงกว่า คือเป็นพระพุทธเจ้า ยกตัวอย่างในสมัยพระพุทธเจ้าเวลาใครพยากรณ์ว่าตนเองเป็นพระอรหันต์ ก็จะต้องมีคนรับประกันคุณภาพคือ พระพุทธเจ้า เมื่อใดที่พระองค์ตรัสว่า ลูกของเราเป็นอรหันต์จริง ๆ เรื่องก็เป็นอันจบ นอกนั้นแล้วเรารับรองกันไม่ได้ เพราะจะไปเจออรหันต์ตัวปลอม คืออรหันต์ดุ่ม อรหันต์ย่านไทร

มีเรื่องเล่าในคัมภีร์ว่า อรหันต์ดุ่ม แก่ก็เอาดุ่มใหญ่ ๆ ดุ่มมังกรฟังไว้ได้ดิน ในกระท่อมของแกนั้นแหละ และแกก็เอาเตียงไม้มาทับไว้ เวลาญาติโยมมาหาพระอรหันต์ดุ่ม ลูกศิษย์ก็ส่งสัญญาณให้อาจารย์รู้ แกก็รีบแอบลงในดุ่มที่ฝังไว้ในดิน พอญาติโยมมาก็ไม่เห็น ญาติโยมก็ออกไปบอกลูกศิษย์หน้าม่าวว่า “ไม่เจอ หลวงพ่อเลย” ลูกศิษย์ก็บอกให้ไปคูใหม่ แล้วก็ส่งสัญญาณให้อาจารย์ อาจารย์ก็แก๊งออกมา นั่งบนเตียงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ญาติโยมก็ลือว่าพระอรหันต์หายตัวได้ อันนี้เป็น การโฆษณาชวนเชื่อแบบหนึ่งของพระอรหันต์ดุ่ม เพื่อหวังลาภสักการะ เพื่อหวังหลอกญาติโยมผู้ตามล่าพระอรหันต์

ส่วนอรหันต์ย่านไทรนั้น แก่พักอยู่บนวัดที่ตั้งอยู่บนเขา ญาติโยมก็คืบคั้นขึ้นไปหา พอขึ้นไปถึง ฟังเทศน์เสร็จญาติโยมจะกลับ แก่ก็บอกว่า “เดี๋ยวอาตมาจะตามไปด้วย ให้ญาติโยมลงไปก่อน” พอญาติโยมเดินลงจากเขาจากบันไดสูงเป็นร้อย ๆ ชั้น อรหันต์ย่านไทรก็ได้รอกไทรที่มันยาวเหยียดลงมา จากบนยอดเขาไต่ทางลัดลงมา แล้วก็ทำเป็นเดินอยู่ที่ตีนเขา ญาติโยมพอลงมาถึงตีนเขาพบหลวงพ่อยืนรอกอยู่รอที่ทิ้งตกใจนึกว่าได้พบพระอรหันต์ ผู้หายตัวได้ ชาวพุทธก็เลยออกหักกันอยู่เป็นประจำเวลาที่พระอรหันต์ไปพาดข่าวหน้าหนึ่ง

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราเป็นชาวพุทธควรจะต้องรู้คือคุณสมบัติของพระอรหันต์ว่าท่านมีคุณสมบัติอะไรบ้าง พระอรหันต์นี้ท่านจะไม่อวดตัวหรือประกาศตัวว่าท่านเป็นอรหันต์ ในพระวินัยของพระภิกษุ 227 ข้อ พระพุทธเจ้าได้บัญญัติวินัยไว้ 2 ข้อ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ข้อที่ 1 ก็คือ ภิกษุรูปใดอวดคุณวิเศษที่ไม่มีในตน เช่น ได้ฌานสมาบัติ ได้ฤทธิ์เดช เป็นอริยบุคคล โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี หรืออรหันต์ ถ้าเกิดอวดคุณวิเศษเหล่านี้ที่ไม่มีในตน พระพุทธเจ้าท่านปรับอาบัติรุนแรงเลย เป็น **อาบัติปาราชิก** ขาดจากความเป็นพระทันที แต่ถ้ามีจริง แล้วบอกออกไป ก็เป็นอาบัติเบาไม่ถึงกับขาดจากการเป็นพระ ท่านบอกว่าเป็นอาบัติ **ปาจิตตีย์**

รวมความว่าพระพุทธเจ้าท่านไม่ต้องการจะให้ประกาศตัว เพราะฉะนั้นในเรื่องของความเป็นอรหันต์นี้ เราก็ต้องมาดูก่อนว่า ท่านมีคุณสมบัติพิเศษอะไรบ้าง เอาคุณสมบัติที่สำคัญในเรื่องไตรสิกขา ก่อน พระอรหันต์ท่านเป็นผู้ที่มีระบบไตรสิกขาที่สมบูรณ์ที่สุด ไตรสิกขาก็คือ ท่านมีระบบการศึกษาการฝึกฝนตัวเองที่พิเศษอย่างยิ่ง จนกระทั่งท่านสามารถมีศีลบริบูรณ์ที่เรียกว่า อธิศีลสิกขา ท่านเป็นผู้ที่มีสมาธิที่สมบูรณ์ ที่เรียกว่าอธิจิตสิกขา ท่านเป็นผู้ที่มีอริปัญญาสิกขา เป็นผู้ที่มีปัญญาสมบูรณ์

สรุปว่าในคุณสมบัติที่สำคัญก็คือ มีศีล สมาธิ ปัญญา สมบูรณ์แบบ ที่สำคัญก็คือท่านมีสติสมบูรณ์ สำหรับปุถุชนนี้ไม่ต้องพูดถึง ไม่มีคำว่าสติสมบูรณ์ สติจะแตก สติจะเคล็ดอยู่ตลอดเวลา เวลาถูกกิเลส คือ โภภะ โกรธ หลง เข้ามากระทบกระทบกัน แต่พระอรหันต์นี้ ท่านมีสติสมบูรณ์ครบถ้วนบริบูรณ์ และที่สำคัญก็คือท่านสามารถละสังโยชน์คือกิเลสที่ละเอียดได้อีก 5 ประการ

ท่านสามารถละ **อุทัมภาคิยสังโยชน์** สังโยชน์เบื้องสูง 5 ประการ นั่นก็คือ

ข้อที่ 6 ละ **รูปราคะ** ได้ ท่านทั้งหลายสังเกตไหมว่า พอบรรลุเป็นพระอนาคามีนี้ตัดกามราคะ คือความยินดีใน รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ได้ แต่ไม่ใช่หมายความว่า กิเลสคือราคะนี้มันจะหายไปหมดแล้ว มันก็ยังมียกิเลสคือราคะอย่างละเอียดอีก ที่เรียกว่า **รูปราคะ** ก็หมายความว่า ท่านตัดความยินดีพอใจระดับขั้นสูงได้ ความสุขขั้นสูงเรียกว่า ความสุขในฌานที่เป็นรูป ตั้งแต่ฌานที่ 1 ถึง ฌานที่ 4

ข้อที่ 7 ละ **อรูปราคะ** ท่านตัดความยินดี ในอรูปฌาน คือฌานที่ไม่มีรูปได้ ตั้งแต่ การเพ่งอากาศ เพ่งวิญญาณ เพ่งความไม่มีอะไร จนกระทั่งไปถึง ฌานที่ 8 ที่เราเรียกว่า **เนวสัญญานาสัญญายตนะ** จะมีความจำก็ไม่ใช่ จะว่าไม่มีความจำก็ไม่ใช่ ซึ่งเป็นฌานที่ละเอียดสูงขึ้นไป พระอรหันต์ตัดความพอใจในรูปฌานและอรูปฌานเสียได้

ข้อที่ 8 ละ **มานะ** ได้ มานะก็คือ ความถือดี คิดว่าเราเก่งกว่าเขา หรือว่า เราเสมอเขา หรือเราเลวกว่าเขา ความรู้สึก ที่เป็นอีโก้ ที่นี้กว่าตัวเองเก่ง หรือตัวเองแย่ สิ่งเหล่านี้ไม่มีในจิตของพระอรหันต์ เพราะท่านตัดมานะได้

ข้อที่ 9 ละ **อุทัจจะ** ความฟุ้งซ่าน ข้อนี้รำคึกมาก ความฟุ้งซ่านนี้มีกันหมดทุกระดับเลย ง แต่เป็นอรหันต์นี้ท่านตัดอุทัจจะ คือความฟุ้งซ่านได้ จิตของท่านจึงเย็นนิ่ง สงบ ไม่ต้องขึ้น ๆ ลง ไม่ต้องฟู ๆ แฝบ ๆ ไม่ต้องทุกข์ต้องเศร้าบ้าง

ข้อที่ 10 ละ **อวิชชา** ได้ อวิชชาคือ ความโง่ ความเขลา ความไม่รู้จริง ความไม่เข้าใจชีวิตตามความเป็นจริง ท่านสามารถตัดได้ เมื่อท่านตัดสังโยชน์คือ รูปราคะ อรูปราคะ มานะ อุทัจจะ อวิชชา ได้ ท่านจึงเป็นผู้ที่มีความสุขที่สุด ไม่มีความทุกข์ใด ๆ แม้แต่เพียงนิดเดียวที่ทำให้จิตของท่านเศร้าหมองเลย

มีเรื่องเล่าในอรรถกถาธรรมบทว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องของอริยบุคคลระดับโศคาบันยังไม่ถึงขั้นอรหันต์นะ คือเรื่องของนางมัลลิกาผู้เป็นภรรยาของพันธุละเสนาบติ นางมัลลิกานี้กำลังเลี้ยงอาหาร พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ผู้เป็นอัครสาวกฝ่ายซ้ายและฝ่ายขวา ปรากฏว่าพระเจ้า ปเสนทิโกศลทรงระแวงว่าพันธุละเสนาบติ จะแย่งราชสมบัติ ก็เลยสั่งทหารลอบฆ่าพันธุละเสนาบติ และลูก ๆ ตายหมด และก็มีคนมาส่งข่าวให้นางมัลลิกาได้ทราบ

นางอ่านจดหมายเสร็จก็เอาจดหมายหนีบไว้ที่ชายพกไม่ได้แสดงอาการใด ๆ ออกมาให้เห็น ในขณะที่กำลังเลี้ยงอาหารพระอยู่นั้นปรากฏว่า มีคนใช้ถือถาดเนยใสเป็นถาดแก้วเดินเข้ามาแล้วสะดุดทำให้ถาดแก้วแตก พระสารีบุตรท่านก็กลัวว่า เจ้าภาพคือนางมัลลิกา จะเกิดไม่พอใจคนใช้ขึ้นมาจะทำให้จิตเศร้าหมอง บุญกุศลก็จะได้น้อย ท่านก็เลยกล่าวสอนนางมัลลิกาว่า “ดูก่อน น้องหญิง สรรพสิ่งที่เกิดมามันจะต้องมีการแตกไปเป็นธรรมดา เธอไม่พึงคิด” เมื่อท่านกล่าวสอนอย่างนี้ นางก็เลยเอาจดหมายมาให้ท่านพระสารีบุตรได้อ่านแล้วพูดว่า “พระคุณเจ้า โยมได้ทราบข่าวว่าสามีกับลูก ๆ ซึ่งเป็นเหมือนแก้วตา ดวงใจถูกฆ่า โยมยังไม่ได้แสดงอาการทรมนทรมาย ฟุ่มฟาย ร้องไห้อะไรออกมา นับประสาอะไรกับถาดเนยใสถาดแก้วใบเดียว”

ที่เล่ามาไม่ได้หมายความว่า นางมัลลิกานี้เป็นอรหันต์นะ แต่หมายความว่า บรรดาสาวกของพระพุทธเจ้านี้ท่านเป็นผู้ที่ฝึกจิตพร้อมที่จะรับกับสรรพสิ่ง มีสิ่งอยู่ 5 ประการ ที่พระพุทธเจ้าท่านจะสอนให้พิจารณาอยู่เป็นประจำ ก็คือ 1. เราจะต้องแก่ หนีไม่พ้นจากความแก่ไปได้ 2. เราจะต้องเจ็บ หนีไม่พ้นจากความเจ็บไปได้ 3. เราจะต้องตาย หนีไม่พ้นจากความตายไปได้ 4. เราจะต้องพลัดพรากจากสิ่งที่รักที่ชอบใจ 5. เรามีกรรมเป็นของตัว เราทำดีก็จะได้ดี เราทำชั่วก็จะได้ชั่ว เขาเรียกว่า **อภินิหารเวทณ** 5 ประการ เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอนย้ำให้บรรดาสาวกทั้งหลาย ได้พิจารณาอยู่เป็นประจำ

นั่นคือการที่พระพุทธเจ้าทรงนิคัคชินคัมภังค์ให้เรา เพราะว่าเราจะต้องพบกับสิ่งเหล่านั้นอย่างแน่นอนหนีไม่พ้น เพราะฉะนั้น เมื่อเราไปเจอสภาวะที่เต็มไปด้วยความทุกข์ เต็มไปด้วยความพลัดพราก เต็มไปด้วยความเศร้าใจนี้ เราก็มีวัชชินนิตปองกันไว้แล้ว เตรียมใจไว้แล้วที่จะพบกับสิ่งเหล่านี้

เหมือนกับนางมัลลิกานี้ ความจริงไม่ใช่ว่านางจะไม่เสียใจนะ เพราะนางยังเป็นอริยะ ขึ้นตำ แต่นางมีสติที่จะรู้เท่าทัน และก็พอที่จะปลงตกเสียได้ ไม่แสดงอาการทुरนทुरาย ร้องไห้ฟูมฟาย

แต่พระอรหันต์นี้ท่านวิเศษยิ่งกว่านั้นมากมายหลายเท่า เนื่องจากว่าท่านไม่มีกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่ทำให้ท่านเสียสูญในทางจิตใจ จิตของท่านนี่จึงเป็นจิตที่สงบนิ่ง เย็นสบาย แล้วก็ เป็นจิตที่เต็มไปด้วยความเมตตา คือความรักความปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย จิตของท่านเต็มไปด้วย ความกรุณา คือพร้อมที่จะช่วยเหลือชาวโลกเต็มกำลังความสามารถ จิตของท่านมีแต่ความชื่นชมไปกับคุณความดีของผู้อื่น ไม่มีความริษยา ไม่มีความขัดเคือง พลอยยินดีไปกับคุณงามความดีของคนอื่น และที่สำคัญก็คือท่านมีจิตที่ ตั้งมั่น ไม่หวั่นไหว เป็นเหมือนกับขุนเขา ที่ไม่สะเทือนสะท้านกับสายลม หรือแสงแดด

เพราะฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า พระอรหันต์เป็นผู้ที่อยู่ในโลก แต่ไม่แบกโลก เป็นผู้ที่มีความสุขจิตที่สมบูรณ์ที่สุดในโลก ท่านเป็นผู้ที่มีระบบการศึกษาที่สมบูรณ์ที่สุด จนกระทั่ง ท่านสามารถมี สติ สมาธิ และปัญญา บริบูรณ์ สามารถละสังโยชน์อันเป็นกิเลสละเอียดเบื้องสูง คือความพอใจในรูปฌาน อรูปฌาน ความมานะ ความฟุ้งซ่าน ความโง่เขลาไม่รู้จริงต่าง ๆ ออกไปได้หมดจากจิตใจ ชีวิตที่เหลืออยู่ของท่านจึงเป็นชีวิตที่อุทิศตนให้กับคนอื่นได้อย่างเต็มที่ จึงเป็นชีวิตที่น่าศึกษาและปฏิบัติตามเป็นอย่างยิ่ง สำหรับวันนี้พอสมควรแก่เวลาขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ฯ

กองบรรณาธิการ

เบญจมาศ กาญจนวิโรจน์ สาโรจน์ ศิริสันสนียกุล วิรัตน์ วาณิชศรีรัตนนา สาวิตรี จันทรานุกรักษ์
ธงชัย สุวรรณสิขณณ์ อนันต์ ผลเพิ่ม

ถอดเทปโดย ศศิพิมพ์ ครง

ตรวจทานและแก้ไขโดย อาจารย์ชัชวาลย์ ชิงชัย

คณะทำงาน

สุรีย์พร แสงหิรัญ สิริวัฒนา จิตตรีพล ถัดดา วังศิลาบัตร ฉวีวรรณ รัตนเรืองศรี

และชมรมพุทธศาสตร์ มก.

คณะที่ปรึกษา

สุพจน์ ทองนพคุณ สุเชาวน์ พลอยชุม เสริมสุข ลีวลม พรรณวิภา เอื้อสุนทรวัฒนา อรอนงค์ นัยวิกุล
สุวัฒน์ เกียรติเสวี เจริญศักดิ์ ไรจนฤทธิพิเชษฐ์